

i Forhold til Trafikken, et vist Materiel- og Arbejdsforbrug er nødvendigt som Minimum for overhovedet at kunne drive en Jernbanestrækning, og dette stiger ikke paa ethvert Punkt og ikke altid, fordi Trafikken vokser. Saaledes skal der selv til at bestridde den svageste Færdsel paa en Jernbane et vist Banebevognings- og et vist Stationspersonale. Om der nu løber 6 eller 10 Tog om Dagen paa Strækningen, har i Reglen ingen Indflydelse paa Størrelsen af Bevogningspersonalet og behøver heller ikke at have Indflydelse paa Antallet af ansatte paa Stationerne". Se De, mine Herrer, alle disse Udgifter, der her ere nævnte i dette Citat af Jernbanekommissionens Betænkning, regner man til Statsbanernes faste Udgifter, og disse faste Udgifter beløbe sig til ikke mindre end 45 pCt. af samtlige Statsbaneudgifter, og saa siger man, at da disse Udgifter ere faste, og da de ere uafhængige af, hvor mange rejsende der rejser med Togene, bør de rettelig lignede med lige Dele paa hver enkelt Rejse. Det er en højst ejendommeligt Teori, men jeg skal nærmere komme tilbage til den. Paa denne Maade regner man ud, at en 3die Klasses rejsende, inden han stiger ind i Toget, eller lige i det Øjeblik, da han sætter Foden paa Trinbrættet, bør betale 30 Øre, og saa bør han yderligere betale 1,1 Øre pr. Kilometer, ellers har han ikke en Gang dækket Udgifterne. Det vil med andre Ord sige, at selv naar vi gaa til den Forhøjelse, der er foreslaaet i dette Lovforslag, nemlig fra 2,35 til 2,5 Øre pr. Kilometer, vilde man dog indtil en Afstand af 20 Km. endnu betale for lidt for blot at dække Udgifterne ved Nærtrafikken. Jeg siger, at det er en højst ejendommeligt Teori. Statsbanerne skulle altsaa sige: Vore faste Udgifter fordele vi saaledes, at den store Kunde skal ikke bidrage mere til de faste Udgifter end den lille Kunde! Det er et Princip, som jeg tror, ingen anden Forretning nogen Sinde har haft. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) nævnte som Eksempel, hvordan en Urtekræmmer her i Kjøbenhavn lagde sine Priser. Lad os se, hvordan denne Statsbaneteori vilde virke, naar den overførtes paa det almindelige Forretningsliv. Lad os tænke os, at vi havde en Urtekræmmer her i Kjøbenhavn, som havde 40 Kunder om Dagen, lad os sige 12,000 om Aaret. Han har sine faste Udgifter; han har Butik, han har Lys, og han har Varme, og et vist Folkehold er jo ogsaa ganske uafhængigt af, om Kunderne købe

lidt eller meget, naar de komme ind i Butikken. Ganske ligesom Statsbanerne sige, at Banebevogtningen er uafhængig af, om en Mand kører 1 Km. eller han kører 100 Km. Hvis nu denne Urtekræmmer var en Tilhænger af Statsbaneteorien, vilde han regne det saaledes ud: Mine faste Udgifter ere 3,000 Kr. om Aaret, og da jeg har 12,000 Kunder, skal hver Kunde, inden han kommer ind ad Døren, eller idet han overskrider Tærskelen, for sit Vedkommende betale 25 Øre; bagefter regner jeg saa ud, hvad han skal betale for den Vare, han køber. Jeg vil sige, at hos denne Urtekræmmer, som er Tilhænger af Statsbaneteorien, vil det blive lidt dyrt at købe $\frac{1}{4}$ Pd. Kaffe. Derimod vilde det maaske nok kunne gaa an at købe Varer i Lis-pundevis. Og ganske paa samme Maade er det med Statsbanerne. Det er dyrt at være af de smaa Kunder der, derimod gaar det rigtig godt an at være af de store Kunder. Jeg kan ogsaa sammenligne det med en anden Forretning. Statsbanedriften er jo ikke andet end en Forretning i det store, den kan ikke og bør ikke lægges anderledes an end som en Forretning i det store, der ganske vist paa enkelte Punkter har at tage Samfundshensyn, men som i Hovedsagen maa lægges saaledes an, at der betales et rimeligt Vederlag for den Ydelse, der gives. Jeg tænker paa en Bladforretning. Det er jo almindeligt, at i en Bladforretning forlanger man, at Indtægten af Bekendtgørelser skal kunne dække Halvdelen af Udgiften. Lad os sige, at et Blad f. Eks. skal have 40,000 Kr. om Aaret ind af sine Bekendtgørelser for overhovedet at kunne dække sine Udgifter. Men der er jo en Mængde af et Blads Udgifter, som ere ganske uafhængige af, om de Bekendtgørelser, der blive indleverede, ere store eller smaa. Jeg sætter det lavt, naar jeg siger, at Halvdelen af Bladudgifterne ere faste og uafhængige deraf. Det var 20,000 Kr. altsaa, der vare uafhængige deraf. Lad os nu sætte, at der ind til Bladet kommer 10,000 Annoncekunder om Aaret, det vil sige, at der indleveres 10,000 Bekendtgørelser. En Redaktør eller Bladudgiver, som var Tilhænger af Statsbaneteorien, maatte da gøre følgende Regnestykke: 20,000 Kr. ere de faste Udgifter, som ere uafhængige af Annoncernes Størrelse, de skulle fordeles paa 10,000 Annoncører, det er 2 Kr. for hver, der kommer ind ad Døren med en Bekendtgørelse, dem opkræver jeg først, og saa fastsætter jeg Liniebetalingen bagefter. Jeg er tilbøjelig